

kirkelige Livsværelser skulde komme frem. Der-
som et Mindretal, der hører til den mest le-
vende kirkelige Del af Menigheden, træder op
med en vis Stivhed og Hårdhed, saa maa de
vide isørveien, at de have ikke og kunne ikke
have det Mindste at betyde; det er kun ifølge
den aandeltge Kraft og Magt, som de ere i
Besiddelse af, at de kunne gjøre deres Indfly-
delse gjældende ligeoverfor de andre Medlem-
mer af Menigheden. Det er det, der maa
afgjøre, hvorvidt det vil være muligt for denne
Trediedel, som dertil udfordres, at saa sin Kan-
didat frem. Nu kan man gjerne sige, at det
kan ikke føre til Noget, om de saa en Mand
til at prædike for dem; men jeg har lidt mere
Tro paa det levende Ord's Bidnesbyrd og Magt
i Menighederne end maaftke adskillige Andre.
Er der Noget, hvori mit Liv særlig har be-
væget sig i en Række af Aar, ja fra
min tidlige Ungdom, saa er det paa det
kirkelige Gebet, og trods alle mine Skrø-
beligheder er det mig en hjertelig Livssag.
Dette, at saa en Kandidat frem og saa ham
til at prædike for Menigheden, lægger jeg ikke
liden Vægt paa. Det er forresten vist, at
jeg for mit Vedkommende ikke vilde slaa mig
til No, hvis jeg kom i de Omstændigheder at
skulle være med at vælge en Præst, ved at
have hørt ham prædike. Mit Forhold og
Kundskab til de kirkelige Bevægelser i mit
lille Fædreland er af den Natur, at jeg, naar
man ikke just skal hente dem fra Island eller
Færøerne — thi der er jeg virkelig ikke kjendt
— paa Grund af mit Kjendskab til kristelige
Mænd, saavel Præster som Lægmand, at jeg
ved at forhøre hos dem vilde se mig istand
til at danne mig en bestemt Mening om,
hvad disse Mænd, hvorom der kunde være
Tale, føre i deres Skjold; men man skal
ikke kaste Brag paa dette at saa en Mand til
at aflægge et levende Bidnesbyrd i Menigheden;
det er for godt, mine Herrer, til at spørge
med, og jeg kan ikke tilbageholde, at det fore-
kom mig, som om den hvitærede Minister paa
en vis Maade spøgede noget med denne Del

af Sagen; det har bedrøvet mig. Jeg har
iøvrigt aldrig havt saa særdeles store Tanker
om, hvad der kan komme frem til Menig-
hedslivets Udvikling ved en Lov som denne,
og den Indflydelse, Menigheden kunde saa;
jeg har godt kunnet se de Misligheder og
Fæver, som der derved kan komme frem; men
naar man skal have en Lov af den Natur,
saa er det mig om at gjøre, at den kan saa
en Betydning, som har Noget at sige, og det
kan den efter mit Skjøn ikke saa, dersom
man ikke idetmindste har den Respekt for et
lille kirkeligt Mindretal i Menigheden, at det
kan komme til at gjøre sig gjældende. Den
ærede Minister siger, der kan være en Grundt-
vigianer, man ønsker, en Pietist, man ønsker,
eller en anden En, som muligvis kan tilfreds-
stille det store Flertal. Ja, Skildringen er
slet ikke saa gal, og jeg skal ogsaa optage den.
Gvilkken kirkelig Retning jeg hører til, er jo
en bekjendt Sag i denne Forsamling, jeg har
aldrig rost mig af den, men jeg lægger heller
ikke Vølgemaal paa den, jeg veed, hvad jeg
tror, og naat jeg altsaa skulde være med til
at vælge en Præst, saa er det en Selvfølge,
at jeg nærmest vilde virke for den Præst, som
i det Hele deler min kirkelige Anstuelje, men
jeg er ogsaa saa kjendt med den Retning, som
den ærede Minister nævnte, det er det første
kirkelige Livsværelse i min Ungdom, som jeg kan
se tilbage paa med den største Kjærlighed og
Tak — tør jeg vel sige i en Sag, som denne,
til Vorherre, at jeg, hvis jeg ikke kan saa
den Præst frem, som jeg nærmest og aller-
helst vil slutte mig til, saa skulde det
være mig en hjertelig Glæde, hvis jeg kunde
bidrage til at saa en levende, vækkende Mand
frem af den Retning, som nu ikke længere er,
som Ministeren kaldte det, pietistisk. Den Ret-
ning, hvis man vil og finder det rigtig at
benævne den ædre gudelige Opvækkelse med
dette Navn, gaar nu ikke længere saaledes
gjennem vor Præstestånd, det skulde vel nær-
mest være den indre Missions Præster; men,
mine Herrer, de ere ikke Pietister. Kunde man